

Orzecznictwo Mantello

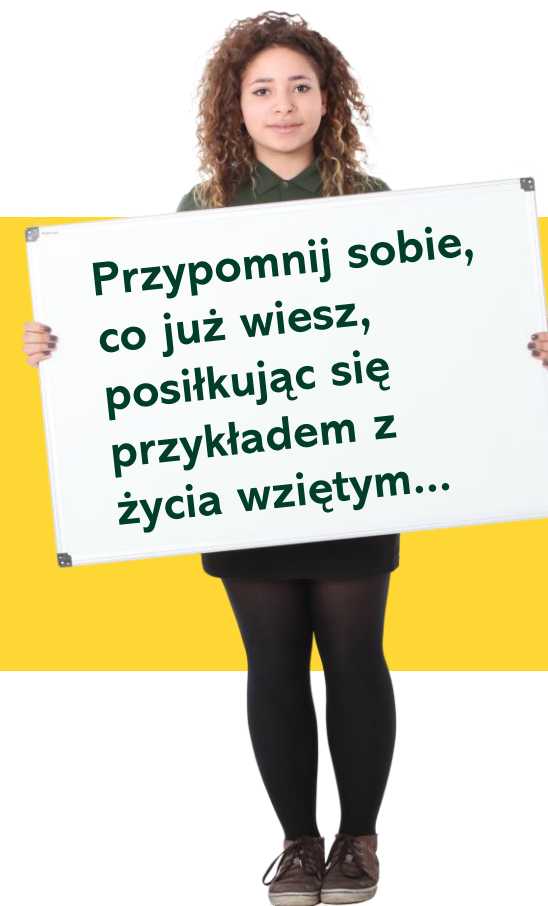
Studium przypadku dotyczące
europejskiego nakazu aresztowania

Funded by
the European Union

Sprawa C-261/09, *Mantello*,
16 listopada 2010 r.

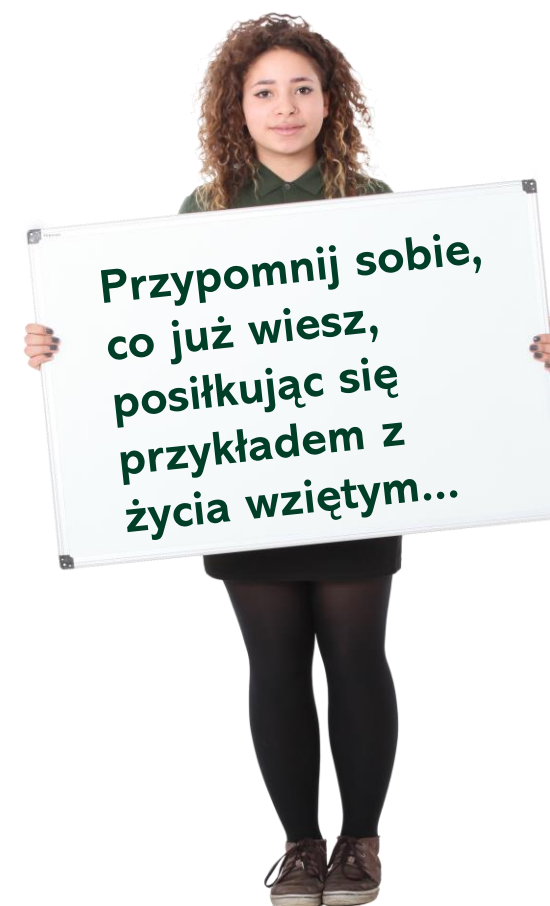
Sprawa C-261/09, *Mantello*,
16 listopada 2010 r.

Instrukcje

Zapoznaj się najpierw z okolicznościami faktycznymi sprawy i zastanów się, na czym polegał problem w opisywanej sytuacji

Następnie przeczytaj pytania i spróbuj na nie odpowiedzieć opierając się na zdobytych dotychczas wiadomościach.

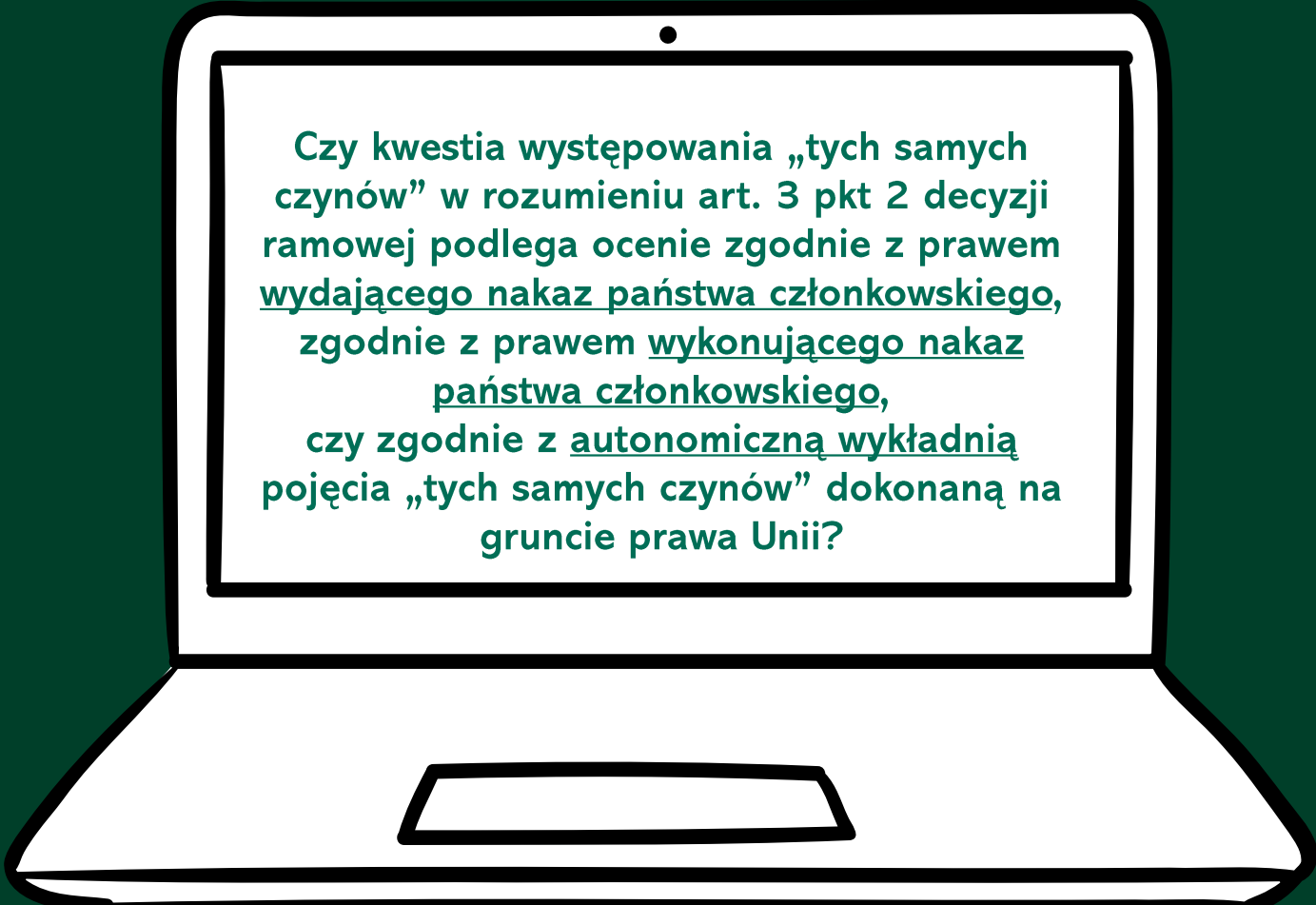
Napisz krótką odpowiedź, a następnie zapoznaj się bliżej z orzecnictwem.

Okoliczności faktyczne

Do niemieckiego sądu wpływa ENA wydany przez włoski sąd, który wnioskuje o przekazanie G. Mantello, obywatela Włoch, oskarżonego o popełnienie przestępstw narkotykowych i udział w organizacji przestępczej, w celu przeprowadzenia postępowania karnego. Niemiecki sąd zastanawia się, czy powinien odmówić wykonania ENA na podstawie art. 3 pkt. 2 decyzji ramowej w sprawie ENA z uwagi na następujące okoliczności.

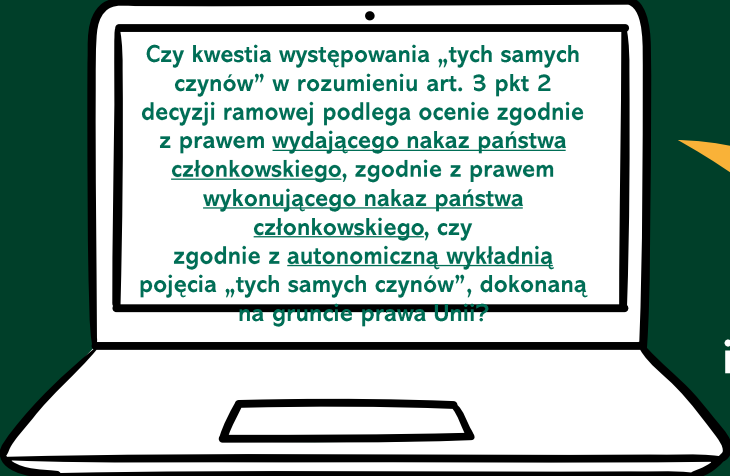
- » G. Mantello został skazany przez włoski sąd za nielegalne posiadanie kokainy w celu jej dalszej sprzedaży. Już w trakcie postępowania przygotowawczego, które doprowadziło do skazania Mantello, włoskie organy ścigania posiadały wystarczające dowody, by przedstawić mu zarzuty i kontynuować postępowanie o czyny zarzucane w ENA.
- » Mimo to, ze względu na dobro postępowania, w celu rozbicia tego handlu i zatrzymania pozostałych uczestniczących w nim osób, organy ścigania nie przedstawiły sędziemu śledczemu posiadanych informacji i dowodów ani nie wystąpiły w tym momencie o ściganie tych czynów. Niemiecki sędzia zastanawiał się, czy ma do czynienia ze sprawą ne bis in idem, ponieważ w prawie niemieckim, zgodnie z wykładnią Niemieckiego Sądu Federalnego, późniejsze ściganie przestępstwa polegającego na udziale w grupie przestępczej jest zasadniczo możliwe tylko, jeśli organy ścigania wiedziały o popełnieniu przestępstwa w czasie pierwszego skazania. W przedmiotowej sprawie ten warunek nie został spełniony.

Czy kwestia występowania „tych samych czynów” w rozumieniu art. 3 pkt 2 decyzji ramowej podlega ocenie zgodnie z prawem wydającego nakaz państwa członkowskiego, zgodnie z prawem wykonującego nakaz państwa członkowskiego, czy zgodnie z autonomiczną wykładnią pojęcia „tych samych czynów” dokonaną na gruncie prawa Unii?

Pytanie 1

Czy kwestia występowania „tych samych czynów” w rozumieniu art. 3 pkt 2 decyzji ramowej podlega ocenie zgodnie z prawem wydającego nakaz państwa członkowskiego, zgodnie z prawem wykonującego nakaz państwa członkowskiego, czy zgodnie z autonomiczną wykładnią pojęcia „tych samych czynów”, dokonaną na gruncie prawa Unii?

Pojęcie „tych samych czynów” należy interpretować jako autonomiczne pojęcia prawa Unii

Pojęcia „tych samych czynów” nie można pozostawić ocenie organów sądowych każdego państwa członkowskiego w zależności od ich prawa krajowego. Wynika to z wymogu jednolitego stosowania prawa Unii.

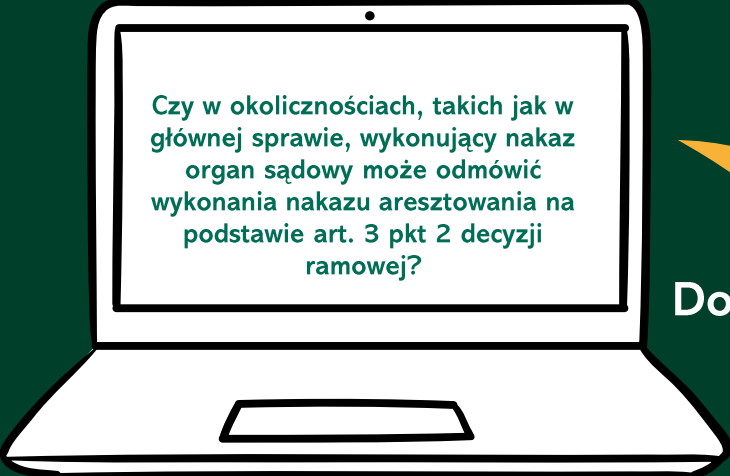

Pojęcie to jest również obecne w art. 54 KWUS. Zgodnie z interpretacją dotyczy ono „jedynie czynów rozumianych jako zdarzenia i obejmujących pewną całość, na którą składają się nierozdzielnie ze sobą związane konkretne okoliczności, niezależnie od ich kwalifikacji prawnej lub chronionego interesu prawnego”.

Zważywszy wspólny cel art. 54 KWUS i art. 3 ust. 2 decyzji ramowej należy przyjąć, że wykładnia tego pojęcia może również zostać zastosowana.

Pytanie 2

Czy w okolicznościach, takich jak w głównej sprawie, wykonujący nakaz organ sądowy może odmówić wykonania nakazu aresztowania na podstawie art. 3 pkt 2 decyzji ramowej?

Czy w okolicznościach, takich jak w głównej sprawie, wykonujący nakaz organ sądowy może odmówić wykonania nakazu aresztowania na podstawie art. 3 pkt 2 decyzji ramowej?

Dotyczy pojęcia „prawomocnego orzeczenia”.

„Prawomocność” orzeczenia, o której mowa w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej, podlega ocenie zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, w którym orzeczenie zostało wydane.

W przedmiotowej sprawie organy we Włoszech stwierdziły, że okoliczności faktyczne, na których opiera się ENA, nie zostały wcześniej osądzone.

W związku z powyższym organy niemieckie nie miały powodu, aby zastosować art. 3 pkt. 2 decyzji ramowej w sprawie ENA na podstawie ich oceny.

